

Telegraful Român

Organ național-bisericesc — Intemeiat în 1853 de Mitropolitul Andrei Șaguna
APARE SĂPTĂMÂNAL

Abonamentul:
Un an 500 Lei. — Șase luni 250 Lei. — Trei luni 125 Lei. — Pentru străinătate un an 900 Lei. — Pentru America 8 Dolari.

Articole și corespondențe
se adresează **Redacției** Telegraful Român, Sibiu, strada Mitropoliei Nr. 45. — Scrisori nefrancate se refuză. — Articole nepublicate nu se înapoiază.

Prețul inserțiunilor
un șir peti 6 Lei pentru odată, dacă se publică de mai multe ori se dă rabatul cuvenit.

Abonamentele și inserțiunile
se adresează **Administrației** ziarului Telegraful Român, Sibiu, strada Mitropoliei Nr. 45

CUVÂNTAREA

I. P. S. Mitropolit NICOLAE la deschiderea
Adunării eparhiale

Hristos a înviat!

Prea Cucernici Părinți, Domnilor Deputați!

Purtând în suflete mireasma duhovnicească a praznicului Învierii Domnului ne-am întrunit în sesiunea din acest an a Adunării eparhiale a Arhiepiscopiei noastre.

Dar deodată cu pacea și înălțarea suprafirească coborâte ca un dar de sus peste gândurile noastre, aducem de astă dată în sfatul nostru și un mai puternic sentiment pe răspundere pentru Biserică și neam, datorită împrejurărilor deosebite de critice prin cari am trecut în ultimele săptămâni și prin cari mai trecem încă. Zilele pline de primejdii pe cari le trăește și neamul nostru împreună cu toate popoarele, ne obligă și pe noi, cari ne numărăm între factorii constitutivi ai Bisericii, să o întărim și sprijinim în măsură cât mai mare, împreună cu instituțiile ei, ca să-și poată îndeplini cât mai efectiv opera ei de sprijinire și întărire a neamului și statului nostru. Și sunt sigur că membrii Adunării eparhiale au toată pregătirea sufletească pentru ca din sfaturile lor să răsară hotărâri de cât mai mare folos spre acest scop.

Cu aceste gânduri Vă zic un părintesc: Bine ați venit!

Onorată Adunare eparhială!

Dela ultima noastră întâlnire Dumnezeu a chemat la sine câteva din personalitățile cele mai proeminente și mai merituose ale istoriei recente a neamului nostru. S'a dus dintre noi marea *Regină Maria*, care alături de neuitatul Rege Ferdinand a animat războiul desrobirii și a prezidat marele eveniment al unirii noastre politice definitive. Curajul ei viguros, crescut dintr-o credință neșovăelnică, a susținut vie în sufletele românești, chiar în mijlocul celor mai grele momente, nădejdea în biruința finală. Cu gingășie de mamă ea a alinat durerile răniților și a dat mângâiere și putere de răbdare tuturor celor împovărați de greul războiului. Bogata sa personalitate s'a manifestat însă și pe alte multe terene, din cari merită deosebită pomenire aleasa ei activitate literară, creând opere în cari se oglindește nesfârșita ei iubire de țară, de frumusețile ei, de poporul nostru și de comorile lui sufletești.

Pentru toate îi vom păstra o veșnică recunoștință!

Tot în cursul anului trecut s'a stins flacăra neostenită care a fost *Octavian Goga*. Fiu de preot din Rășinari, crescut în atmosfera cucernică a unei familii preoțești,

lângă mormântul lui Andrei Șaguna, s'a resimțit în toată activitatea lui de naționalism înflăcărat mireasma sufletească de credință și de poezie a troparelor. A fost profetul întregirii naționale, dinamizând conștiința românească pentru înfăptuirea aceluia „vis neîmplinit, copil al suferinții”. Dumnezeu i-a hărăzit fericirea să vadă visul devenit scumpă realitate, pentru a cărei consolidare a luptat și după aceea, printr-o admirabilă atitudine rectilinie, până la capătul vieții sale.

Și atunci într-o adâncă înfiorare de durere tot neamul l-a însoțit cu iubire la locul de veci!

Iar de curând s'a dus la odihna binemeritată Prea Fericitul *Miron*, primul patriarh al României. Crescut aici la noi în Sibiu pentru misiunea preoțească, trecând apoi ca episcop la Caransebeș și după război la București întâi ca mitropolit-primat, după aceea ca patriarh, chemat de necesitățile statului nostru profund creștin și la locurile de cea mai înaltă conducere politică, vrednicul adormit întru Domnul și-a închinat cu devotament neamului său toate puterile și însușirile alese cu cari l-a înzestrat Dumnezeu.

Cu adâncă venerație l-am petrecut pe drumul cel din urmă!

Insoțim cu adânci regrete trecerea din această viață a membrilor adunării eparhiale: Protopopul *Ioan Căndea* și prot. *Sergiu Medianu* cari au servit o viață întreagă cu vrednicie la altarul Domnului și al neamului. De asemenea deplângem moartea membrului mirean *Dr. Gh. Dubleșiu*, model de intelectual iubitor de Biserică și devotat aspirațiilor ei.

Onorată Adunare eparhială!

Din problemele cărora le-am acordat în decursul celor două decenii cea mai caldă sollicitudine amintesc: *acțiunea în regiunea săcuzată*. Nu pentru a lua ceva de-al altora, ci pentru a redobândi ceea ce a fost al nostru. Căci am pierdut acolo mulți fii ai neamului nostru, sub stăpânirea străină, mașteră și asupritoare pentru elementul românesc. Instrăinarea s'a făcut prin ruperea acelor fii dela sânul Bisericii strămoșești, ceea ce e o dovadă în plus că tot numai prin Biserică se poate reaprinde sufletul național în Românii secuizați. Am pierdut acolo multe zeci de parohii cu un număr impresionant de suflete. Bună oară în județul Odorhei în veacul al XVIII-lea aveam 35% credincioși de legea românească, iar pe la mijlocul veacului trecut [1844] cam

25%. Azi abia avem 3—4%. [Vezi: Sabin Opreanu, *Săcuzarea Românilor prin religie*. Cluj 1927 pag. 17].

Chiar în clipele de agonie ale stăpânirii străine, poporul a fost forțat prin ordine comunicate cu doba și prin dărâmarea bisericilor strămoșești, să treacă la cultul romano-catolic sau la cel reformat.

Conduși de marele imperativ național al recăstigiării acelor suflete răpitate, cea dintâi vizitațiune canonică după instalarea Noastră ca mitropolit acolo am făcut-o pentru a cunoaște situația și pentru a duce un cuvânt de încurajare celor în cari conștiința românească începea să se reaprindă de sub spuza instrăinării. Indată după acea vizitație am luat măsuri de a întări punctele de iradiere ale luminii românești ortodoxe. Aveam până atunci un singur protopopiat retras într-o localitate mărginașă [Brețcu]. L-am scindat în două, pe unul așezându-l în Sf. Gheorghe și pe altul în Tg. Săcuesc, cele două centre ale județului Trei-Scaune.

Am creat după aceea și un al treilea protopopiat, la Odorhei.

După multe silințe ne-a reușit să convingem guvernele Țării că problema recăstigiării Românilor secuizați este o mare, o capitală problemă de stat și această recăstigare nu se poate realiza în primul rând decât prin Biserică. Nici școala, nici administrația, nu poate îndeplini această operă, căci omul până ține de o biserică minoritară rămâne minoritar.

Căstigând astfel sprijinul statului am înființat în protopopiatul *Sf. Gheorghe* 11 parohii, în protopopiatul *Oituzului* 13 parohii, în protopopiatul *Odorhei* 12 parohii. Total: 36 parohii nouă.

Biserici nouă s'au clădit ori se găsec în stadiul din urmă al lucrării în protopopiatul Sf. Gheorghe: 13, costând 8.840.000 Lei și vechi s'au reparat 18. Iar case parohiale nouă: 12.

În protopopiatul Oituzului s'au construit 6 biserici nouă costând Lei 16.577.446 și s'au reparat 11 vechi. Case parohiale nouă s'au construit 11.

În protopopiatul Odorhei: 8 biserici nouă, costând 5.480.461 Lei. Case parohiale nouă: 3.

Reveniri la ortodoxie au fost:

Procesiune religioasă la Sâmbăta de Sus

An de an, în fiecare Vineri din săptămâna luminată, mii de credincioși se întrunesc la Izvorul Tămăduirii dela biserică mănăstirii Brâncoveanu din Sâmbăta de Sus, în județul Făgărașului.

Un mare sobor de preoți, în frunte cu I. P. Sf. Sa mitropolitul *Nicolae* al Ardealului, a săvârșit, pe o vreme frumoasă primăvărată, sub cerul liber, sf. liturghie, ascultată în cucernicie adâncă de mulțimea credincioșilor adunați să primească,

În protopopiatul Sf. Gheorghe: 2169.

În protopopiatul Oituzului: 442.

În protopopiatul Odorhei: 1091.

Preoți avem în protopopiatul Sf. Gheorghe: 19 cu pregătire reglementară și 8 cu pregătire extraordinară; în protopopiatul Oituzului: 26 cu pregătire reglementară și 1 extraordinară; la Odorhei 11 cu pregătire reglementară și 2 extraordinară.

Cu acest corp de preoți misionari, pe lângă toate greutățile ce le întâmpinăm într'un ogor mai mult decât întelenit, vom putea duce înainte opera începută, cu tot mai multă râvnă. Peste tot nădăjdum că odată puse aceste temeinice baze de lucrare vom avea de aici înainte rezultate tot mai frumoase.

Țin să exprim dela acest loc mulțumita mea și a Bisericii tuturor preoților și bunilor noștri credincioși din regiunea secuizată, precum și luminărilor reprezentanți ai autorităților publice de acolo pentru zelul și concursul dat cu inimă românească la toate înfăptuirile pline de nădejdi din acea regiune.

Onorată Adunare eparhială!

Edificiul școlii normale „*Andrei Șaguna*” din centrul arhiepiscopiei noastre, cu ajutorul Domnului e terminat. Școlarii și profesorii au intrat în el cu începutul anului școlar curent. După multe oboseli și încordări am reușit să dăm acestei vrednice instituții localul care e și o satisfacție pentru binefăcătoarea ei activitate de peste 150 ani, dar și o condiție pentru a-și putea împlini în viitor menirea în chipul cel mai corăspunzător vremurilor tot mai pretențioase. Am și eu o mare bucurie să văd școala noastră normală care poartă numele nemuritorului mitropolit Șaguna, înzestrată cu un edificiu care-i satisface toate trebuințele.

Despre starea religioasă-morală a credincioșilor, despre activitatea instituțiilor și despre lucrările mai importante în arhiepiscopia noastră în decursul anului trecut, veți binevoi a lua cunoștință din rapoartele înaintate de Consiliul arhiepiscopesc.

Cu acestea rugând pe bunul Dumnezeu să-și coboare binecuvântarea sa asupra lucrărilor noastre, declar sesiunea din anul 1939 a Adunării eparhiale deschisă.

În clipe de neuitat, binecuvântarea arhierului lor.

La reușita pelerinajului pios au contribuit în bună parte și membrii „*Oștii Domnului*”, sosiți din multe părți și desfășurând, după masă, un program nimerit alcătuit. Dela Zărnești s'au grăbit să asiste la înălțătoarea procesiune treizeci de închinători, conduși de P. C. par. protopop Vasile Stoicane, ear dela Brașov a venit dl Dr. Suci Sibianu împreună cu par. Tohăneanu.

Împăcați și întăriți sufletește, copleșiți de darul ceresc, pelerinii la sfârșitul slujbelor s'au înapoiat la căminul din satele lor.

Adunarea eparhială din 1939, la Sibiu

— 16—19 Aprilie —

Ca în fiecare an,

și oarecum tășnind din îndelungatul tradiționalism al bisericii ortodoxe a neînfrântului Ardeal, la Dumineca Tomii au urcat și poposit iarăși, în Sibiul izbânzilor noastre creștinești și românești, aleșii clerului și popoulul nostru dreptmăritor. Ca totdeauna, ei au venit aici cu suflet larg, cu pietatea credincioșilor luminați, cu darul de a complecta și desăvârși un patrimoniu strămoșesc și cu râvna celor cari, sub ochiul veghetor al I. P. S. Mitropolit Nicolae, vor să asiste la o tot mai măreață dezvoltare a așezămintelor bisericesti din mitropolia lui Șaguna.

La Sf. Liturghie

din catedrala mitropolitană au luat cu toții parte: ca să împlinescă un îndemn al conștiinței creștinești, pentru că așa au pomenit din neam în neam, dar și pentru că să-l vadă și audă pe vlădicul nostru slujind înconjurat de soborul preoților și diaconilor.

Deschiderea Adunării

s'a făcut în aceeași Duminecă, la ora 11, în Sfânta Catedrală. După strămoșescul și cuprinzătorul salut: «Hristos a înviat», I. P. S. Mitropolit Nicolae a rostit cuvântul înțelept și deschizător al muncii, cuvânt ascultat de aceiași cărturari vrednici și de octogenarii protopopi ca părintele Păcurariu dela Miercurea Sibiului și ca prea modestul Ion Moța din scumpa noastră Orăștie.

La recepția

din palatul mitropolitan au fost iarăși cu toții față. Și gândul lor pios, și stima cu adevărat fiască, și admirația năfărită, și toate simțămintele curate ce-i poartă I. P. S. Mitropolit Nicolae au fost tălmăcite acolo, în casa lui Șaguna, de către dl. Dr. A. Curta dela Agnita. Înaltul ierarh a rostit apoi cuvânt de caldă mulțumire și părintească înțelepciune.

Pomenire de laudă

am auzit a doua zi, Luni 17 Aprilie. Atunci, I. P. S. Mitropolit Nicolae înconjurat de sobor preoțesc a slujit un parastas întru vrednică pomenire și vecinică odihnă a neuitaților mitropoliti ardeleni: Andrei Șaguna, Miron Romanul, Ioan Mețianu, etc. și a mecenatilor:

Emanoil Gojdu, Dr. I. Miha, Al. Lebu, M. Opreșu, etc. Toți deputații eparhiali au luat parte, cinstind și așa memoria ierarhilor deschizători de drumuri și împletitori de istorie și aceea a credincioșilor mireni cari și-au înveșnicit amintirea prin danii către instituția cea vecinică.

Doă vizite

s'au făcut în aceeași zi: la noua școală normală «A. Șaguna» și la ferma model a aceleiași instituții. Să scriem cumva că deputații eparhiali au rămas mulțumiți de cele văzute pe acolo? Ar însemna să dovedim prea puțin spirit de apreciere. Numai mulțumiți? Deadreptul înmărmuriți. Și ce au admirat? Casa cea nouă a binemeritiei «școli de dascăli» din Sibiu? O realizare arhitectonică de proporții neașteptate și de un caracter permanent? Cea mai măreață instituție școlară de pe întinsul României? O fermă model? Sau realizările celui mai mare urmaș al lui Șaguna? Ori toate acestea... Inclinați a conchide că toate acestea au stors nu numai admirație neprecupețită, dar au și cucerit până în adâncime ființa spirituală a membrilor Adunării noastre eparhiale.

La lucru

în sala festivă a prefecturii de județ, Marți 18 Aprilie. Pe masa verde strălucitoare sf. Cruce, tronează Sf. Evanghelie și în fruntea ei prezidează I. P. S. Mitropolit Nicolae. Bătrânul consilier arhiepiscopesc Dr. Gh. Proca, fără a cărui prezență par'că nu s'ar putea deschide sesiunea Adunării, își face și acum slujba de secretar general, iar P. C. Dr. Vasile Oană dela Sebeș-Alba și-o indeplinește, cu conștiințiozitatea cunoscută, pe aceea de secretar de ședință. Răsună troparul «Hristos a înviat» și apoi ședința se deschide.

Comisia organizatoare

își prezintă raportul de activitate anuală. P. C. protopop Em. Stoica din Sighișoara este raportor. În fraze bine așezate și în termeni proprii numai unei limbi născute din cartea stranelor bisericesti, raportul desvăluie o lucrare sistematică, stăruitoare și încununată de succes. — Pe fețele ascultătorilor răsare fiorul adevăratei mulțumiri când raportul scoate în relief progresul realizat în Secuime întru revormânzirea, prin Biserică, a fra-

ților noștri oarecând înstrăinați de trunchiul viguros al Neamului.

O atmosferă de adâncă reculegere

și mai ales de pietate ușor înțeleasă coboară peste membrii Adunării când se face pomenirea slăvitei Regine Maria, cea care și-a înfrățit sufletul cu ființa adevărată a românismului, a hotărât pe front, în tranșee și în mizerie o cotitură în istorie și a încheiat prin încoronare o Românie Mare; când se reînvie memoria lui Octavian Goga, «cântărețul Oltului și al pătimirii noastre», și tot așa când par'că revine printre noi figura blândă, optimistă și mereu încrezătoare a răposatului întâi patriarh al României, Miron Cristea. Pioasă pomenire se face și membrilor răposați ai Adunării; protopopii: S. Medean, I. Cândea, V. Judele și mireanul cel credincios Gh. Dubleșiu.

Prestigiul centrului eparhial,

adică al Sibiului, despre care tocmai face pomenire raportul, atrage atenția tuturor. În cei 20 ani dela Unire, centrul acesta a obținut o ascensiune de prestigiu. S'ar putea spune că nici un alt oraș al țării nu poate sta în aceeași strălucire. O serie întreagă de ierarhi s'a ridicat și a pornit de aici pe întreg cuprinsul țării: I. P. S. Mitropolit Nicolae, fericitul patriarh Miron, PP. SS. Lucian al Romanului, Vasile al Caransebeșului, Nicolae Colan al Clujului, Nicolae Popovici al Orăștiei, Iustinian Teculescu al Iașilor, Nichita Duma al Argeșului, Ioan Stroia și Nicolae Ivan, etc. și acum în urmă P. S. Vasile Stan al Maramureșului. Ce ar putea aduce un elogiu mai înalt și mai ales pentru Sibiu, ca tocmai aceste personalități proeminente din viața Bisericii și Neamului? Cu adevărat, frumos dar pentru neam, dar și nepieritoare brazdă adâncită în câmpul de lungă tradiție bisericască, națională și culturală a Sibiului! Cine va putea vorbi oare despre acest oraș străvechiu, fără a pomeni rolul Arhiepiscopiei ardelenice și lungul sir de ucenici ai providențialului vlădic Șaguna?

Si către Saveranul țării,

mai ales către El se îndreaptă gândurile Adunării și o telegramă trimisă Lui duce și repetă nefermura măr-turie de dragoste, supunere și venerație pe care o așează poporul drept credincios al Ardealului la picioarele Celui care întruchipează azi nădej-dile de statornicie, de reînviere națio-

nală și izbânzi spre bine, ale Neamului românesc.

O telegramă leagă Sibiul și cu Sighetul, ducând în slova ei cuvânt de mulțumire, de prețuire și de urări spre rodnică păstorie P. S. episcop Vasile Stan al Maramureșului.

Adunarea dela Alba-Iulia,

sensul național-religios al ei, reușita și ecoul ei în rândul credincioșilor ambelor strane, ocupă un loc frumos paginile raportului.

După alte câteva încrustări referitoare la adunările protopopești, ședințele consistoriale, etc. urmează

Raportul comisiei bisericesti

pe care îl citește P. C. protopop I. Duma dela Petroșani. În linii mari raportul glăsuiește limpede despre: «F. R. N.» și adâncul rost al acestuia, misiunile religioase, Oastea Domnului, congresele de psihiatrie și al presei naționale dela Sibiu, ajutorarea săracilor, bisericile vechi, Secuime, Asociația clerului «A. Șaguna», Academia teologică, Școala de cântăreți, bursierii Arhiepiscopiei, spovedania și cuminecarea credincioșilor, trecerea preoților la Casa de pensii a Statului, etc.

„Pe linia tradițiilor

bisericesti”. Așa caracterizează I. P. S. Mitropolit Nicolae activitatea desfășurată în cadrul tuturor organizațiilor și așezămintelor pomenite mai sus. Dar pe linia unor tradiții pe cari suntem datori «să le facem vii, să le facem să pulseze cu toată vigoarea în viața Bisericii noastre»

„Moștenire națională”

Așa se exprimă înaltul ierarh despre valoroasele noastre bisericuțe de lemn și de piatră rămase din vechime. Asemenea bisericuțe mai dănuiesc și prin alte țări. Dar ale noastre «reprezintă un caracter specific. Ele nu exprimă numai evlaviea celor cari le-au făcut și s'au închinat în ele, ci ceva mai mult: sunt încheiate cu toată tradiția noastră cea mai veche și mai românească». Iată pentru ce ele reprezintă o moștenire națională și iată de ce dl. prof. univ. C. Petran a primit nobila însărcinare de a cerceta fiecare bisericuță și a înfățișa valoarea tuturor într-o lucrare model.

„O problemă de stat”

Aceasta este concepția oficială de azi cu privire la regiunea secuiască. Concluzia la care s'a ajuns astăzi, coincide cu atitudinea încă dintru 'nceput a Bisericii, atitudine care s'a rezuma

FOIȘOARA

Răspuns omonimului meu dela Craiova, Pr. unit Dr. Ioan Stanciu

Prof. Pr. Dr. Ioan Stanciu

(Urmare și sfârșit, din numărul 16)

În ceea ce privește conciliile ecumenice — la cari se provoacă confratele dela Craiova — acele nu prea le dau dreptate, după cum crede, — și în curând le vom da dovada și în aceasta privință.

Iar ca cucernicul meu coleg să nu mai susțină, că eu nu aș fi ortodox-catholic și că dânsului nu i-se poate aplica axioma: sutor ne ultra crepidam, voi fi nevoit să intru puțin și în declarațiile marelui patriarh al Constantinopolului, Tarasie (784—806)

Când acest sfânt și mare patriarh a fost ales în acest scaun, l-a primit numai cu condiția, ca să se convoace un sinod ecumenic, pentru aplanarea divergențelor ivite în biserică pe chestia icoanelor. Fiind obiceiul vechiu de-a anunța și celelalte patriarhate despre primirea acestei demnități ca să albă raporturi amicale și de comunune, Tarasie scrie și papei Adrian de-

spre acest eveniment și — lucru 'natural — după stilul bizantin li aduce elogiul exagerat, dar fără importanță juridică, sau mai puțin cu vre-o aluzie la origina, divină a papalității. Acest mare ierarh de altfel a declarat, că primește scaunul patriarhal numai cu condiția ca împărăteasa Irina să convoace un „sinod ecumenic, pentru ca să nu fim, decât un corp sub un singur șef, care este Iisus Hristos”. (Labbe VII). De ce presupune fratele dela Craiova, că eu nu aș putea accepta aceste declarații ale lui Tarasie, chiar împreună cu frazele bombastice adresate papei?

Dar ca să cunoască și cititorii dezvoltarea lucrurilor din acele timpuri, țin să le expun eu, dacă colegul meu se ferește de ele, sau dacă nu le cunoaște.

Împăratul și împărăteasa avizează pe toți patriarhii, că au convocat un sinod ecumenic în Niceia la anul 787. Papa dela Roma, Adrian, le răspunde într'un ton arogant, până acum necunoscut nici la episcopii Romei, cu atât mai puțin la ceilalți episcopi: „Noi am fost foarte surprinși de a vedea că, în scrisarea Voastră se dă lui Tarasie titlul de patriarh ecumenic. Patriarhul de Constantinopol n'ar avea nici chiar rangul al doilea, fără consimțământul scaunului nostru”.

Pe ce își întemeiază Adrian — și de aci încolo și urmașii săi — tonul acesta arogant? Pe falsele Pseudo-izidoriene, care la 785 au fost trimise de Adrian episcopului din Meiz și cari aveau tendința de-a susține divinitatea papalității, până acum necunoscută în biserică. Aceste falsuri cari azi sunt recunoscute de falsuri și în biserică apuseană, pe vremea aceea, când preoțimea apusului, din cauza invaziunilor barbare, a fost în totală ignoranță și lipsită de cea mai elementară cultură, în apus au fost primite de bani buni și ele au format apoi piatra fundamentală a papalității de azi.

Sinodul din 787 se ține sub președinția lui Tarasie, de față fiind și delegații papei. De ce nu s'a ținut sub președinția acestor delegați, deoarece teoria papistărilor și a papistăștilor este, că un sinod ecumenic nu se poate ține decât sub președinția papei, sau a delegaților săi?

În sinod s'au examinat declarațiile de credință ale patriarhilor, inclusiv a celui din Roma, după cum era obiceiul la sinodele ecumenice, și după ce s'au aflat în ordine și în conformitate cu ecumenica dreaptă credință, au fost aprobate. Deci în acest timp papii încă nu aveau pretenția, că numai ei ar avea puterea doctrinală, ci acela aparținea sinodului ecumenic.

Aceasta a fost situația, când marele Tarasie a fost patriarh.

În legătură cu chestiune Tarasie, pusă pe tapet de prietinel dela Craiova, să-mi dea voie să mai amintesc ceva și de un alt conflict în legătură cu titlul de patriarh ecumenic, Eu aș știu, că pe vremea papei Grigorie cel Mare (a. 602) s'a ivit o discuție acută în legătură cu acest titlu, pe care și l-a luat patriarhul din Constantinopol, Ioan Postelnicul, un om smerit și de o evlavie proverbială. Papa Grigorie — asemenea un bărbat cu însușiri alese, — a protestat împotriva acestui titlu atât la împăratul, cât și la patriarhul. Din vasta corespondență ce a purtat-o cu aceste două personalități importante, precum și cu ceilalți patriarhi în aceasta chestiune, citez aci câteva fragmente.

Din epistola lui Grigorie, adresată patriarhului Ioan Postelnicul:

„... prin această încredere de sine cutezătoare, ... sunteți vrajmașul harului, ce s'a dat tuturor deopotrivă... iubiți smerenia, care păstrează unitatea în sfânta biserică sobornicească... ce veți zice la judecata cea de pe urmă, voi cari, prin titlul vostru de universal, vroiți a înghesușca pe toți membrii... În urmarea titlului vostru criminal și în plin de mândrie, Biserica e des-

în credința că numai revenirea la ortodoxie însemnează și revenirea la românism. Aceasta este și precizarea făcută în fața Adunării de însuși I. P. S. mitropolit Nicolae.

Și o preocupare de interes adânc

se desemnează Secuimea în activitatea Adunării. Aceasta se vedește din precizările aduse cu prisos de înțelepciune din partea unor pricepători ca: pâr. protopop A. Nistor, director H. Teculescu, prof. A. Popa și Al. Lucescu

Academia teologică

a dobândit un drept demult meritat: să libereze licență absolvenților ei. Iată un fapt care produce o satisfacție legitimă, care încoronează munca tinerilor noștri teologi cu un titlu vrednic de capacitatea lor, care asigură drepturi egale pentru munci și cunoștințe egale. Era de altfel o orânduie care nu mai putea întârzia, iar P. S. episcop Nicolae Colan, sub ministeriatul căruia s'a înfăptuit ea, și-a asigurat un capitol de meritată laudă.

O țară, o măsură!

Așa ne-am putea exprima resumând constatările Adunării cu privire la situația absolvenților școlii de cântăreți bisericești. Remunerați doar 30 dintre ei, ceilalți așteaptă să intre în drepturi. Și cât se va mai întârzia cu bugetarea lor, când colegii din celelalte părți ale țării primesc cu toții obolul statului? Doar au și ei aceeași pregătire, slujesc același ideal și sunt îndreptățiți la același tratament.

„Barometrul credinței”

arată semne tot mai bune. Revenim la vremea dinaintea năpăstuitului războiu. Credincioșii se mărturisesc și se cuminecă în număr tot mai mare. În medie, numărul acestor implinitori ai legii sfinte saltă la 80%. Să tălmăcim lucrul în amănunt? De ce? E prea limpede grăitor de vremuri mai cucernice și de reintrare în fagașul dreptei moșteniri bisericești.

Raportul cultural-școlar

il citește deputatul eparhial dl Victor Păcală. El adăncește cu folos probleme noi și referează despre așezăminte de cultură. Serviciul Social, problema tineretului, presa bisericească, activitatea catehetică, școala normală «A. Șaguna» de băieți și fete, liceele din Brașov și Brad și școala primară «I. Popasu» — toate trec prin fața Adunării cu problema lor de realizări și vrednicii.

binată și inimile tuturor fraților sunt scandalizate...”

Deci papa Grigorie, —ridicat de apuseni între sfinți — consideră titlul de patriarh ecumenic, ca ceva criminal, izvorât din îngâmfare. Ce ar zice acest mare ierarh, dacă ar vedea azi titlurile urmașilor săi pe scaunul papal: pontif suprem, căpetenia bisericii universale, infalibilul, care nu e supus nici unei autorități și nu poate fi tras la răspundere de nimeni.

În epistola către împăratul între altele scrie și următoarele:

...Dacă dar cineva uzurpă în biserică un titlu care resumă în el pe toți credincioșii, atunci, Biserica universală, o blasfemie!, va cădea cu dansul, fiindcă se numește universalul! Să respingă deci toți creștinii acest titlu blasfemator, acest titlu care răpește cinstea tuturor preoților, de îndată ce e nebunește uzurpat de către unul singur... acest titlu conferit în mod onorific de sinodul din Calcedon, episcopului Romei, s'a dat acestuia nu pentru că ap. Petru ar fi avut o autoritate universală și nici ca o moștenire dela acest apostol, ci având în vedere martiriul suferit de acest apostol în Roma. Chiar dacă Grigorie explică textele evangheliei în aparență în favorul primatului ap. Petru, e departe

Discuțiile curat academice deschide noul organ de ridicarea satelor. Serviciul Social. Aducând mîr-turii de ale filosofilor și sociologilor recunoscuți, dnii H. Teculescu și A. Popa, P. C. protopop I. Duma, etc. arată însemnătatea noului așezământ regal. El cere hărnicie multă, activitate intensă și sistematică. Intrând și lucrând eu el, preoțimea va duce în noul organism căldură și convingere creștină ortodoxă. Așa se va dobândi convingerea că lumina pornește tot din ușa altarului.

La acestea se adaugă înțeleptul comentariu al I. P. S. Mitropolit. «Astra» s'a încadrat în Serviciul Social, păstrându-și toată tradiția sa culturală și a acceptat tot ceea ce a adus el nou. Și preoțimea trebuie să intre acolo cu toată convingerea.

Elogiu purtătorilor de condei

se aduce deodată cu discuția referitoare la presa bisericească. Telegraful Român, Revista Reologică, Lumina Satelor, — iată organe cari rădesc în public cu o față aproape nouă, asigurându-și un pedestal de dreptul remarcabil. Desigur, datorită redactorilor și colaboratorilor cari își întâlnesc condeiul în paginile presei noastre bisericești. Și prot. I. Duma exprimă acestora un omagiu bine-meritat.

Catehizația

pășește pe drum bun: cea primară și cea secundară. Cateheții dețin locuri pentru cari s'au pregătit și caută să-și împlinescă din plin datoria. Dar mai sunt și lipsuri. Orelle puține rezervate în program, lipsa manualelor pentru elevii școlilor primare și condițiile nemulțumitoare în cari se prezintă unele manuale existente, sunt pricini cari se cer îndreptate. Dl deputat V. Păcală aduce o documentată contribuție întru limpezirea acestor chestiuni.

Școlile confesionale

bătătoresc drumul cel vechiu, sâr-guindu-se și reușind să împace pasul științei cu duhul și cu înțelepciunea Evangheliei.

Raportul financiar economic

este citit de dl deputat I. Olariu. Prof. Gh. Dragoș este acum secretar de ședință. Raportul tratează despre: salariile preoților, fosta Universitate săsească, mănăstirea Brâncoveanu, clădirea școlii normale, înființarea unei mănăstiri pentru maice, biserica în construcție din Blaj, terminarea bise-

ricii din Valea Lungă, bisericile și casele parohiale noi, donațiuni, situația diferitelor fonduri și fundațiuni, averea Arhiepiscopiei, etc. Toate arată spor în bine. Unversitatea săsească a trecut în administrarea cea dreaptă românească, școala normală a dobândit casă măreață și corăspunzătoare, biserica din Valea Lungă s'a isprăvit reprezentând spiritul de jertfă al preoțimii noastre, iar cea din Blaj va fi și ea isprăvită. Nici mult dorita mănăstire nu va întârzia să se ridice la Sibiu.

Mecenații

n'au dispărut. Daniile, în valoare de 14.571.000 Lei de anul trecut, demonstrează aceasta. Iar unor oameni ca dnii C. Bursan, I. Gigurtu, ing. D. Bogdan, etc. li se îndreaptă mulțami-rea Bisericii și a Adunării.

Răsplata muncii

a coborât asupra bătrânului protopop Ioan Moța dela Orăștie și pâr. rector Dr. D. Stăniloae dela Sibiu. Amândoi au fost aleși consilieri arhiepiscopiești onorifici. Să le aducem și noi prinos de laudă? Sunt prea modești ca să-l primească și sunt prea distinși ca să le putem rosti cuvântul de omagiu potrivit. Căci, într'adevăr ce am putea adăuga la activitatea și la viața luptătorului I. Moța și cum am putea încadra noi aprecieri la adresa teologului cărturar și consacrat Dr. D. Stăniloae? Le facem doar urări de ani îndelungați și plini de toate bucuriile duhovnicești, în noua dregătorie onorifică în care pe drept au fost aleși.

Și secretar nou,

la Arhiepiscopie, în persoana pâr. diacon Al. Popa. Tânăr, cu pregătire frumoasă, cu elan și cu muncă, noul referent și secretar va putea desigur răspunde bine onoarei pe care i-a făcut-o Adunarea.

În congresul Național bisericesc,

ca delegat, în locul regretatului Dr. Gh. Dubleșiu, a fost ales Dl ing. I. Gigurtu. Cine n'a auzit de acest om? Știm că duce deci, în forul în care a fost trimis, un nume bun, o zestre de om cinstit, luminat și jertfelnic și o nădejde din cele mai îndreptățite.

Cuvinte de încheiere

La sfârșit, stăpânit de o justificată mulțumire, I. P. S. Mitropolit Nicolae a rostit: «Ajungând la sfârșitul lucrărilor noastre sunt dator să-mi exprim marea Mea satisfacție pentru

ci lisus, iar biserica e super profetas e apostolos constituta.

Sfântul Ambrosie are următoarea părere:

„Credința este temelie bisericii, căci nu de persoana, ci de credința lui Petru s'a zis că porțile iadului nu o vor birui” (De incarn.)

Ași mai putea cita multe texte de ale sfinților Părinți și din Răsărit ca și din Apus, în cari să arată clar rădăcirile mari în care se află biserica apuseană și cu ia împreună și unii dintre uniții noștri.

Poate sunt eu mai în drept să mă adresez cucernicului dela Craiova cu dictonul:

HIC RHODUS, HIC SALTA.

Sibiu în 20 Martie 1939.

CARTI ȘI REVISTE

„Viața Ilustrată”, (Cluj, Piața Cuza Vodă 6), unica revistă de familie, publicație frumos și bine alcătuită, a apărut de sfintele sărbători cu un material ales și bogat și cu numeroase ilustrații. Semnează, în acest număr, articole și cronici: P. Sf. Episcop Nicolae al Clujului, directorul revistei, dnii: Dr. S. Stanca, I. G. Munteanu, Gr. T. Marcu, A. Faur, L. Bologa, ș. a. Abonamentul 100 lei pe 1/2 de an

O sută de ani dela nașterea unui mare domnitor

În 20 April 1939 s'a împlinit o sută de ani, de când în castelul de Sigmaringen a văzut lumina zilei principele Carol, al doilea fiu al principelui Karl Anton de Hohenzollern-Sigmaringen și al principesei Iosefina de Baden, Tinerul principe Carol și-a făcut primele studii la Dresda, apoi la universitatea din Bonn. E numit sublocotenent în regimentul 2 al dragonilor de gardă. În 1864 ia parte la războiul contra danezilor în Schleswig-Holstein, săvârșind acte de bravură. Chemat în România e ales prin plebiscit (în zilele de 2—8 April 1866) cu 685 mii voturi (contra 224 voturi) Domn al României, după detronarea lui Cuza Vodă (11. Febr. 1866).

Lunga sa domnie, ca Principe dela 10 Mai 1866 și ca Rege dela 14 Martie 1881, a fost una din cele mai bine-cuvântate pentru țară și popor. Intemeetorul României moderne și al unei glorioase dinastii este viu în amintirea românilor prin marile sale însușiri sufletești: încredere în Cel Atotputernic, — deviza i-a fost Nihil sine Deo, — conștiința datoriei, omul muncii stăruitoare și al ordinii, voința puternică de a săvârși binele, dragostea pentru noua sa patrie, respectul nebiruit pentru lege, daniile mărețe menite în scopuri culturale și naționale, toate acestea au făcut ca memoria marelui Rege Carol I să fie prăznuită astăzi cu toată pietatea și recunoștința românilor din întreaga țară. Amintirea Lui și a Reginei-poetei Carmen Sylva, Elisaveta de Wied, rămâne pentru totdeauna înscrisă în inimile românești.

ordinea mai mult decât exemplară și pentru interesul atât de viu arătat debaterilor. S'au purtat aici discuțiuni la înălțimea academică, și prin hotărârile luate sunt convins că se asigură bunul mers al tuturor instituțiilor noastre bisericești Adunarea s'a văzut adânc pătrunsă de dorul spre progres, dor pe care ea l-a arătat todeauna. Voi fi bucuros dacă în fiecare sesiune voi putea prezenta realizări ca acelea din anul trecut. Mulțumesc pentru tot ajutorul și concursul dat și rog pe bunul Dumnezeu să reverse binecuvântările Lui asupra lucrărilor noastre și asupra Domniilor Voastre, ca să puteți duce veștile cele mai bune în mijlocul clerului și poporului nostru dreptcredincios».

Cuvântul Adunării

I-a rostit, cu înțelepciunea bătrânețelor, dl Al. Lucescu. Omul acesta blând și cuminte a exprimat fericirea că Adunarea a avut norocul să fie condusă de I. P. S. Mitropolit Nicolae vreme de două decenii și a subliniat că nimeni nu va putea descrie toată opera ce s'a realizat aici sub veghea înaltului păstor. Istoria va trebui să-l așeze în locul cuvenit.

A exprimat omagii și urări de lungă și prea fericită păstorire.

Și noi,

cronicari mărunți, încrustând cu scrupulozitate ce s'a desbătut într'un sobor atât de coplesit de stimă, facem urarea bunului creștin:

Să dea Dumnezeu tot fapte ca acestea și realizări de caracterul celor înscrise de I. P. S. Mitropolit Nicolae al Ardealului!

D. Călugăr

Dr. Georgia Lucian

fost asistent al clinicilor din Cluj și Paris, specialist în boli și operațiuni de

Nas-Gât-Urechi

Sibiu, strada Regina Maria (fost Cîndiel) Nr. 16, Etaj I. Consultații între orele 11¹/₂—13 și 14¹/₂—18¹/₂. Telefon 373

Un glas care nu se ridică la cer

Printre creaturile atotmilostivirii lui Dumnezeu, există câte una, care atunci când tace și-și vede de treburile ei, dacă nu inspiră simpatie, ce puțin rămâne în umbra indifferenței, modestiei ei, netulburată și nesupărată de nimeni. Trezește însă multă milă și simțită compătimire, atunci când semeț își înalță capul spre zări, încercând pe o gamă guturală să-și transmită cerului preocupările, gândurile și impresiile ei. Ele nu se gândesc biete la „glasul lor nu se ridică la cer”, ori cât de pretențioase le-ar fi eforturile.

Un asemenea glas a răsunat recent în cunoscuta revistă engleză „Theology” [Aprilie 1939], desvăluind o ciudată și bolnavă ură față de Biserica ortodoxă română, față de Teologia și clerul ei ca și față de credincioșii ei. Purtătorul acestui glas este un membru nenorocit al distinsei preoții anglicane, care sfidând cea mai elementară regulă a bunului simț, bun simț care este atât de specific poporului englez, s'a căznit, în cadrul unui articol, să situeze întregul complex de viață al Bisericii noastre în cea mai odioasă lumină posibilă. Făptura aceasta ciudată răspunde la numele de H. C. Bell.

Articolul din revista „Theology” este intitulat așa: „Câteva caracteristici ale cugetării religioase în România”. Din primul rând autorul pornește la atac, implantându-și viguros mâna în noroi și aruncând voinicește cu el în noi. „Acest articol — scrie d-sa, a pornit cu intenția de-a se numi: „Câteva tendințe în teologia românească”. Schimbarea titlului este semnificativă, continuă d-sa. Atât cât am putut noi cunoaște, nu există nimic în această țară, care în mod just ar putea fi numit teologie românească, și nimic în legătură cu o cugetare religioasă, care ar putea fi descrisă ca o „tendență”. Cugetarea religioasă, ca și orice alt fel de cugetare, este statică aici. Ceea ce s'ar părea că este cugetare religioasă, poartă nemijlocit pecetea politicului. Starea aceasta își are rădăcinile în sistemul general de educație. Într-o țară a cărei administrație este și arierată și coruptă, școlile (clădirile) sunt cât mai moderne posibil. Educația, atâta câtă se face, este perfectă, dar lipsită de suflet. Copiii dela început până la sfârșit sunt îndopați cu fapte, examenele fiind simple probe, foarte severe, de memorie. În instituțiile teologice același sistem se continuă. Profesorii dictează anumite note, studenții le copiază, le învață pe de rost și le reproduc întocmai la examene. Trebuie notat că majoritatea candidaților la preoție sunt recrutați din clasa țărănească și că țărânul român este prin definiție un „oriental” [sens peiorativ]. Educația preoților nu este continuată după hirotonie, numărul celor cari facultativ mai fac vre-o lectură privată fiind extrem de redus.

Preoții își sporesc venitele făcând comerț de tutun și de chibrite, adeseori fiind și posesorii unor licențe de localuri publice, provăzute cu săli de dans și de petreceri. O asemenea preoție se complace minunat într-o Biserică conservativă și neinteresată în problemele doctrinale. O literatură teologică este aproape inexistentă. Traducerea „Ortodoxiei” lui Bulgakoff se folosește în seminarii. La Sibiu există o casă de editură teologică, care a ajuns atât de departe cu publicațiile, încât într-o așa zisă „serie teologică” au apărut vre-o zece cărți, iar într-o altă serie numită „didactică” vre-o opt cărți. Mai există la București o tipografie particulară a unui preot, care a publicat un număr oarecare de tratate de elementară doctrină și practică creștină. Autoritățile Bisericii române s'au trezit la faptul că o mare renaștere religioasă este necesară. În acest scop nici

un efort nu este cruțat. Cele de mai sus o dovedesc (?). Pretinsul naționalism românesc a afectat întreg cultul Bisericii. Toate practicile religioase sunt boite în culori românești. Cu ocazia aniversării noii Constituții, armata, tineretul și autoritățile au ascultat un serviciu special, care a fost numit „Te Deum Solemn”. El a fost rostit în românește (parcă am obișnui să-l rostim cândva poate turcește), conținând repetate rugăciuni pentru Rege și pentru guvern, și având în mod evident un caracter pur oficial. Problema pare a se rezuma la năzuința șefilor religioși ai României de a introduce într'un popor ignorant și înapoiat practica unei religii înrudite cu morala și cu viața. În concluzie respectabilul nostru repetă afirmația dela început, că în România nu există nici un fel de evoluție în gândire, ideile acceptate aici fiind tot atât de vechi și stabile, ca și Carpații cari despart România-Vechie de restul Europei apuseene.

Citind aceste mari absurdități, cari frisează obrăznicia cea mai respingătoare, obligându-le să pui la îndoielă buna stare mintală a autorului lor, te întrebi, cu legitimă indignare: Ce urmărește acest om prin publicarea unor atari enormități? Noi am înțeles perfect aberațiile mintale ale sectarului doctor Rushbrooke, pentru că acesta urmărea crearea unei anumite atmosfere în cercurile engleze, favorabile corățăciilor lui baptiști din România. Nu putem însă înțelege, și rămân un mare mister pentru noi, scopurile scontate de A. C. Bell prin așternerea pe hârtie publică așunor atât de bolnave elucubrații cerebrale. Să fi intenționat, poate să impiețeze asupra încercărilor de apropiere dintre Biserica Anglicană și Biserica ortodoxă română? Sau poate vrea să compromită mișcarea irenico-ecumenică prin crearea unor anumite adversități în Biserici? În ambele cazuri d-sa se înșală amarnic, când își imaginează că prin atari acte va putea realiza ceva, și comite o culpabilă și capitală eroare când uită că glasurile făpturilor din specia d-sale, oricât de curagioase ar fi, nu se urcă nici la cer și n'au ascultare nici la oameni. Il anunțăm însă deocamdată, că hârtia peste care și-a vărsat dânsul cerneala gândurilor d-sale, a produs în rândurile prietenilor și cunoscătorilor României din Anglia o furtună de revoltă, furtună pe care în curând o va simți și d-sa.

Noi nu vom încerca să arătăm acestui om, care ignorează realitățile dela noi, nici care este teologia românească, nici care este gândirea românească, nici cari sunt curentele și tendințele cugetării românești, pentru că s'ar putea să ni se suspicioneze obiectivitatea. Lăsăm această sarcină multilor și marilor noștri prieteni din Biserica Anglicană, cari cunoscând temeinic adevăratele stări dela noi, vor da cu prisosință publicității referințele convenite în această materie, referințe cari izvoresc din stima, considerația și iubirea ce ne-o împărtășesc. Vom arăta însă cum și-a furnizat acest H. C. Bell informațiile sale suspicioase despre Biserica ortodoxă română. Stimabilul este, de aproximativ două luni, preotul capelei anglicane din Ploiești. Două luni deci, numai două luni de ședere în România, i-au fost suficiente acestui domn, fără a ști o boabă românește, să-și adune toate datele necesare unei perfecte informări asupra întregului ansamblu de gândire al teologiei ortodoxe române și asupra tuturor manifestărilor religioase ale Bisericii noastre. Rezultatul acestor profunde (!) cercetări este articolul din revista „Theology”, articol pe care un om responsabil s'ar jena să-l semneze.

Prea Sfințitul Dr. Harold Buxton, episcopul eparhiei Gibraltarului, a cărei jurisdicție se întinde și asupra parohiilor anglicane din Românie, după

vizita ce nu-a făcut-o în toamna trecută scria următoarele despre Biserica noastră: „În România trebuie să ne amințim că Biserica ortodoxă a fost mama și santinela de totdeauna a națiunii, care i-a ținut spiritul luminat dealungul epocilor întunecoase de stăpânire otomană în Vechiul-Regat și ungară în Transilvania. Biserica este străjerul națiunii” [The Church Guards the Nation.] În privința educației clerului nostru, P. S. Sa arăta că ea nu este cu nimic inferioară educației ce se face preoților engleze: „Eu n'aș ezita — zice P. S. Sa — să afirm, că școlile teologice din București, Cernăuți, Sibiu și Arad pe cari le-am vizitat, se pot foarte bine compara cu instituțiile educației de același fel. Trebuie notat — adaugă P. S. Sa — că pregătirea superioară ce se face în aceste școli este rezervată clerului mirean, care servește bisericile dela sate. Eu nu sunt un observator necritic al Bisericii ortodoxe — completează P. S. Sa, — cunosc bine mărginirile ei, sau mai bine zis trăsăturile cari apar ca mărginiri unui englez comun; dar eu cunosc tot așa de bine și măreția ei, credința ei, învățătura ei. Locul pe care-l deține ea în sufletul poporului român, este mai mult decât profund”. [The Church Times", 26 Octomvrie 1938].

Oare cum va putea părintele H. C. Bell să coordoneze aceste declarații autoritare ale P. Sf. Sale Dr. Harold Buxton, Stăpânul și Părintele lui duhovnicesc, cu afirmațiile sale aventuroase din articolul menționat? Trebuie să recunoaștem că bietul om se află într-o foarte dificilă poziție.

Noi nu ne îngăduim să sugerăm P. S. episcopului Gibraltarului nici un fel de măsuri ce s'ar conveni luate împotriva acestui preot. Ne întrebăm însă cu toată deferența, dacă — fără a-l considera încă pe părintele Bell indezirabil în România — n'ar fi poate cazul să fie trimis la vatră, și ca oricărui iresponsabil să-i fie pus scrisul sub severă cenzură, pentru a evita în felul acesta pe viitor ieșirile lui necugetate, cari ar fi și triste, și regretabile. N'am vrea ca bunele raporturi, dintre cele două Biserici: Anglicană și Ortodoxă română, să fie prejudiciate prin actele de nechibzuință ale unor oameni de talia morală și intelectuală a părintelui Bell dela Ploiești, acte cari pot trezi, în lumea mai puște informată, confuzii dureroase. Mierfield-Anglia, Aprilie 1939.

Preot D. Veștemean

INFORMAȚIUNI

În „Casa Românească” dela expoziția universală, ce se deschide la 1 Mai 1939 în New-York, vor fi expuse obiecte care prin arta și tehnica lor scot la iveală specificul românesc. Obiectele, culese din toate centrele țării noastre, au fost selecționate de o comisie specială, prezidată de președintele Uniunii camerelor de muncă, dl Virgil Molin. Măestrul nostru din Sibiu, pe cât aflăm, vor fi bine reprezentați. Obiectele bisericesti vor avea de asemenea standul lor la New-York, cu ornate, cărți și obiecte religioase executate în atelierele de specialitate dela sediile episcopilor și mitropoliilor țării.

Act de mulțămire. Credincioșii parohiei Fundata-Bran aduc cele mai călduroase mulțămiri doamnei Maria Cojanu și domnului Nicolae Cojanu, proprietari în Bran, cari au dăruit cu ocazia sfintelor sărbători ale Invierii Domnului suma de 12.000 (douăsprezecemii) Lei, din care să se cumpere un rând de odăjdii pentru sf. biserică. Bunul Dumnezeu să le răsplătească nobila faptă.

Arhiepiscopul de Canterbury a făcut în 17 I. c., o vizită Patriarhului ortodox dela Constantinopol. Cu această ocazie Patriarhul a dăruit înaltului prelat britanic mai multe ouă de Paști, frumos încondeiate. Arhiepiscopul de Canterbury, primind darul, a zis: Facă Cerul ca din aceste ouă de Paști să se ivească porumbelul păcii!

În curând va ieși de sub tipar: „Preoții și protopopii Radu Tempea”. Șase generații de preoți la biserica Sf. Nicolae din Scheii-Brașovului, dintre cari unul este autorul croniciei: „Istoria Besearecei Scheailor”, altul directorul școlilor neunite naționalicești prin Marele Prințipat al Ardealului și autorul gramaticii românești din 1797, iar cel din urmă: directorul seminarului „Sf. Nicolae” din Râmnic-Vâlcea și autor al mai multor lucrări. „Preoții și protopopii Radu Tempea” sânt a cincia monografie a Părintelui Candid Mușlea, din seria: „Protopopi de altădată ai Brașovului” având peste o sută de pagini și mai multe clișee interesante.

ȘTIRI LOCALE

Predică în catedrala din Sibiu. Duminecă, în 23 Aprilie 1939, va predica părintele Mihail Neagu.

Nr. 500/1939

(23) 2—3

Concurs

Pentru întregirea parohiei de cl. III-a Dridif din protopopiatul Făgăraș, în temeiul ord. P. V. Consiliu Arhiepiscopesc Nr. 4419/1939, se publică Concurs cu termen de 30 zile dela întâia publicare în Telegraful Român.

Beneficiile împreunate cu acest post:

1. Salarul dela Stat.
2. Sesiunea parohială: 3 măsuri loc de arător; 1 jug. și 800 st. p. fânaj; iarba din cimitire și curtea bisericii.
3. O ferdelă de bucate dela fiecare gazdă sau echivalentul în bani după plața Făgărașului.
4. Stola uzitată în parohie.

Cererile de concurs însoțite de certificatele de studii și de încuviințarea de concursare dela P. V. Consiliu Arhiepiscopesc se vor înainta Of. protopopesc al Făgărașului în termenul deschis.

Concurenții, cu încuviințarea oficiului protopopesc, se vor prezenta în parohie în Dumineci sau sărbători pentru a se face cunoscuți parohienilor.

Făgăraș, la 12 Aprilie 1939.

Prot. Pavel Borzea

No. 181/1939.

22 2—3

Concurs

Se publică concurs pentru întregirea parohiei vacante de cl. III-a Lupșa din protopopiatul „Oltul” Șercaia, cu termen de 30 zile dela întâia publicare în Telegraful Român.

Venitele împreunate cu acest post:

1. Salarul dela stat.
2. Sesiunea parohială 10 jug. fânaj și 9 jug. pădure.
3. Una măsură bucate dela fiecare familie (jumătate grâu și jumătate curuz).
4. Venitele stolare, stabilite de adunarea protopopească pentru întreg protopopiatul.

Cererile de concurs se vor înainta oficiului protopopesc ortodox român „Oltul” Șercaia jud. Făgăraș în termenul arătat.

La cererile de concurs se va anexa și concesiunea dela Prea Venerat Consiliu Arhiepiscopesc din Sibiu, că pot candida la această parohie.

Candidații se vor prezenta cu încuviințarea prealabilă a oficiului protopopesc, în vre-o Duminică, sau sărbătoare la biserică, spre a fi cunoscuți de către parohieni.

Șercaia, la 30 Martie 1939.

Oficiul protopopesc ortodox român „Oltul” în înțelegere cu consiliul parohial.

Pr. Gheorghe Ivașcu
adm. protopopesc

Au apărut următoarele compoziții muzicale de Timotei Popovici:

1. Cântările liturgiei

pentru voci mixte
ediție nouă primărită și îmbogățită. Un exemplar legat frumos Lei 200.—

2. Cântările liturgiei

pentru 3 voci egale
ediția V-a. Un exemplar legat frumos Lei 100.—
De vânzare la Librăria Arhiepiscopale Sibiu

Editura și tiparul Tipografiei Arhiepiscopale